

Колись Пол Паркер проміняв свою дружину Вероніку на багату молоду французьку. Він так вирішив. І цей крок, здається, змінив не тільки його власне життя... Після тривалої важкої хвороби він зібрав всю свою родину, щоб оголосити останню волю й сказати важливі слова своїм дітям. Кожному з них — трьом донькам і єдиному сину — він приготував особливі дарунки, які в майбутньому мають допомогти їм досягти власного щастя. Пол хоче виправдати себе, свої помилки, тому він щедрий на багаті подарунки, які діти отримують у спадок. Але найбільший сюрприз він приготував для своєї колишньої дружини Вероніки...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8634-4

9 786171 286344

ДАНІЕЛА СТІА
Дарунки

ДАНІЕЛА СТІА

Дарунки

Даніела Стіл

Danielle Steel

PRECIOUS GIFTS

A NOVEL

Данієла Стіл

ДАРУНКИ

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2021 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
С80

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Steel D. Precious Gifts : A Novel / Danielle Steel. —
New York : Delacorte Press, 2015. — 336 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Юлія Дзекунова*

ISBN 978-617-12-8634-4
ISBN 978-0-345-53103-2 (англ.)

- © Danielle Steel, 2015
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2021
- © DepositPhotos.com / Vadymdrobot, tomert, обкладинка, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Роман «Дарунки» є художнім твором. Імена, персонажі, місця та події є витвором авторської уяви або ж використовувані з художньою метою. Будь-який збіг із реальними особами, живими чи покійними, подіями чи місцевостями є цілком випадковим.

Моїм прекрасним люблячим дітям
Біті, Тревору, Тодду, Ніку,
Сем, Вікторії, Ванессі, Максу й Зарі.
Ви — найяскравіші зірочки в моєму небі,
Ви — моя надія, мої мрії,
Мої найкоштовніші спогади,
Моє джерело любові та сміху,
Ви — моя радість... моє життя.

Від щирого серця з любов'ю
Мама

І Джону
За наших прекрасних дітей, за щасливі роки,
Найкращі роки мого життя, і за спогади,
які я плекатиму завжди, і за стільки дарів.

З усією любов'ю
Олів

Розділ 1

Тіммі Паркер сиділа за робочим столом, підбгавши під себе ногу. Довге біляве волосся вона стягнула гумкою, і мірою того, як зростало ранкове напруження, її зачіска поступово доповнилася чотирма олівцями й ручкою. На ній була чиста, але пом'ята картата сорочка із закасаними рукавами, вдягнута поверх майки, рвані джинси, а на ногах — закриті кеди-«конверси». І жодного макіяжу. Свою високу струнку точену фігуру Тіммі успадкувала від батька. Вона була метр вісімдесят без підборів на зріст, двадцяти дев'яти років і мала диплом магістра Колумбійського університету в галузі соціальної роботи. Наразі дівчина працювала на установу, чиею місією було забезпечити безкоштовним або дешевим житлом небезнадійних представників бездомного населення Нью-Йорка. Того дня вона із шостої ранку була на робочому місці, намагаючись усе встигнути. На її столі лежала ціла гора документів. А їй хотілося знайти житло для всіх і кожного, але вона знала: якщо пощастить, якщо продовжити стукати у двері державних установ та застосовувати інші ресурси, то

знайдеться дім лише для одного-двох, яких визнають гідними. Слово «гідний» вживали як узагальнення, за допомогою якого з-поміж усіх нужденних виділяли кількох, хто потребував допомоги найбільше.

Стояв спекотний липневий день, і, як завжди, кондиціонер у її кімнаті не працював. Уже зараз можна було сказати, що це один із тих днів, коли ніщо не працює так, як треба, і доведеться повідомляти невтішні новини кільком найбільш зневіреним клієнтам. Жорстоке розчарування невід'ємно супроводжувало її в роботі. Вона жила в постійному стані обурення через несправедливість системи і її неспроможність допомогти цим людям. Допомога безхатченкам була її пристрастю з підліткових років. Вона була відданою й глибоко небайдужою, хоча й нерідко сердилася. У юності частенько виголошувала за обіднім столом тиради, присвячені соціальним проблемам, і відтоді кожен її рік минав у намаганні бодай чимось зарадити. Менш за все Тіммі Паркер схильна була кидати справу на півдорозі — вона невтомно працювала, прагнучи полегшити життя знедоленим. І навіть знайшовши людині житло, продовжувала підтримувати з нею зв'язок. Опинившись в ізоляції крихітних державних однокімнатних квартир, без системної підтримки, на яку звикли покладатися на вулицях, люди потрапляли під серйозну загрозу самотності, розпачу й самогубства.

Тіммі мала сотню чудових ідей щодо того, як можна покращити ситуацію, але їй завжди бракувало коштів або групи підтримки. Програми допомоги бідним були заморожені через економічну кризу, приватні фонди так само скорочувалися, і ніхто в уряді не дослухався до них. Тіммі почувалася так, наче намагається вичерпати океан наперстком, дивлячись, як ігнорують її клієнтів, що не менше року чекають на участь у безкоштовній програмі лікування від наркозалежності або на отримання житла. Жінкам на вулиці щастило менше, ніж чоловікам, і вони часто ставали жертвами насильницьких злочинів у притулках. Щодня дівчина долала нескінченні бюрократичні бар'єри, допомагала людям заповнювати бланки на оформлення виплат із безробіття чи на отримання посвідчення особи. Найдужче співчувала вона підліткам, хоча вони були більш пристосовані до виживання на вулицях, та й ними легше було опікуватися завдяки програмам допомоги дітям, яких вистачало по всьому місту. Сьогодні до опівдня Тіммі вже прийняла шістьох клієнтів, ще з дюжиною мала зустрітися протягом дня. Вона нечасто покидала офіс раніше сьомої-восьмої вечора, а іноді затримувалася до опівночі й щодня приходила задовго до початку робочого часу. Робота була її життям, і наразі це було все, чого вона прагнула.

Будучи студенткою, вона жила з чоловіком, який зрадив її з найліпшою подругою. А згодом була заручена з іншим чоловіком, який теж зраджував її, та принаймні не з кимось знайомим. Вона порвала з ним і відтоді всю свою любов, усю пристрась та енергію вкладала в роботу й ні з ким не зустрічалася протягом двох останніх років. Лише часто казала, що жінкам у її родині не щастить. Її молодша сестра Джулієтт мала нездоланну слабкість до невдах. Вони тягнули з неї всі соки, користуючись її благородством і добротою, і нарешті, отримавши все, що могли, кидали її заради іншої жінки. І єдиною, хто цьому дивувався, була сама Джулієтт, яка оплакувала втрату місяцями, а потім знаходила собі такого самого негідника.

Їхня мати Вероніка двадцять років після розлучення продовжувала кохати й підтримувати їхнього батька — чарівного й вродливого, але так само зрадливого чоловіка. Мати дізнавалася про його невірність протягом усього шлюбу, який обірвався після викриття його інтрижки з двадцятитрирічною супермоделлю. Відтоді він змінив низку гарненьких молодих коханок, і Вероніка постійно знаходила йому виправдання й казала щось на кшталт «ви ж знаєте, який ваш батько». Тіммі аж надто добре знала, який їхній батько, і нарешті дійшла висновку, що всі чоловіки однакові. Привабливі, часто вродливі й рідко коли чесні, вони зраджують, брешуть

і використовують жінок. Через це вона ніколи не була близькою до батька і з жахом виявила, що чоловіки, з якими зустрічалася, були анітрохи не кращі за нього — щоправда, зовсім не такі чарівні красені, як він, справжній майстер зваблювання. Рідко яка жінка могла встояти перед ним. Він, як каже приказка, не вмів причарувати хіба що покійника — характеристика, яку Тіммі зрештою зненавиділа. Вона терпіти не могла спокусників, а мати й сестри звинувачували її в тому, що вона ненавидить чоловіків узагалі. Ні, заперечувала вона, лише брехунів і зрадників, а ще тих, у кому відчувала закоханість. Вона одразу ж підозрювала хлопців у підступності, якщо вони хотіли бути з нею.

Лише її найменша сестра Джой уникла цієї долі. Вона завжди була улюбленицею батька завдяки тому, що красуня й схожа на матір, яка і в п'ятдесят два роки залишалася вродливою. Обидві вони, Вероніка і Джой, мали густе темне волосся, порцеляново-білу шкіру й фіалкові очі, хоча Джой вища за матір і в коледжі була моделлю. Відколи достатньо підросла, щоб заговорити, вона завжди примудрялася обкрутити татка навколо свого маленького пальчика й отримати від нього все, що хоче. Але при цьому тримала дистанцію з ними всіма. Джой була найбільш незалежною й з чоловіками у своєму житті теж трималася відчужено. Неважко було помітити, що вона боїться, як би їй не завдали

болю. Вона завжди зв'язувалася із чоловіками, які мешкали на іншому континенті або були так само зосереджені на своїй кар'єрі, як і вона, і годі було тримати їх на відстані витягнутої руки. Усі вони, здавалося, обожнювали її, але ніколи не були поряд.

Тіммі полюбляла зауважувати, що жодна з них не мала гідних стосунків. Вона це називала «родинним прокляттям». На думку Тіммі, батько прирік їх на фатальне тяжіння до негідних чоловіків. Це стало невід'ємною рисою її самої, яку вона не владна була змінити й уже не намагалася. На неї й без того багато навалилося: пошук житла для клієнтів був значно важливішою справою, ніж пошук правильного хлопця. І наразі її це справді не хвилювало.

У перерві між прийомами задзвонив телефон на столі. На зустріч із нею чекали ще люди, тож вона вже подумала пропустити дзвінок, аби той перейшов на голосову пошту, але не хотіла прогавити звернення клієнта в скрутній ситуації або відповідь агенції з найму квартир — однієї з тих, з якими вона зв'язувалася вранці телефоном або електронною поштою. Тож, знервована, підняла слухавку.

— Тіммі Паркер, — різко, офіційним тоном промовила дівчина. Вона не була аж такою милою та лагідною, хоча й мала добре серце, про що свідчила її робота.

— Привіт, Тіммі. Це Арнольд, — назвався співрозмовник, і по її спині пробіг холодок. Вона одразу впізнала голос на тому кінці дроту. Це був Арнольд Сендз, адвокат батька і його найближчий друг. Вона знала його з дитинства. Останнього року батько дуже хворів: після перенесеного інсульту він став недієздатним і перебував у будинку догляду. Тіммі відвідувала його два тижні тому, і він то приходив до тяти, то знову непритомнів, а вона мовчки сиділа поряд і спостерігала за ним, тримаючи за руку. Його лівий бік був паралізований, і їй боляче було бачити його в такому жалюгідному стані. Він завжди був сповнений життя й виглядав на багато років молодшим за свій справжній вік. До інсульту. Протягом останнього року, коли йому виповнилося вісімдесят, життя повільно вислизало від нього. І хоча переважно більшість життя Тіммі засуджувала його спосіб існування, їй усе-таки легше було від усвідомлення, що вона має батька. У глибині її душі завжди жевріла таємна, невисловлена, чарівна віра в те, що одного дня все обернеться на краще й вони матимуть чесні стосунки, а він дивовижним чином перетвориться на того, ким вона могла б захоплюватися й на кого могла б покладатися. Вона знала, що цього ніколи не станеться, але, доки він був живий, трималася за цю віру. Він ніколи не приходив нікому на допомогу —

ані їй, ані матері, ані її сестрам. Мати пробачила його за це. Тіммі так і не змогла.

— Вибач, що телефоную тобі на роботу, — сказав Арнольд. У нього був стурбований голос. І Тіммі одразу зрозуміла, що сталося.

— Тато?

— Він тихо відійшов минулої ночі.

Усі вони знали, що це неминуче станеться. І це тривало довше, ніж вони гадали. Джулієтт заходила відвідати батька кілька разів на тиждень, Джой не бачила його жодного разу за два місяці: вона мешкала в Лос-Анджелесі, була зайнята, а до того ж їй було важко бачити його в такому стані. Вона робила все, що можна, аби тільки уникнути цього. Тіммі приходила відвідати його раз на кілька тижнів, хоча й ненавиділа ці відвідини. А мати бачила його місяць тому, у червні, перш ніж поїхати на літо на південь Франції. Вона винайняла будинок у Сен-Тропе на два місяці й перед від'їздом провела день біля Пола. Вона зізналася Тіммі, що боїться, що бачила його востаннє, але стверджувала, що вони сказали одне одному все, що мали сказати. Вона не розповіла доньці, але Пол попросив у неї вибачення за свої численні провини як чоловіка й навіть як друга, і вона покидала його зі спокійним серцем. З усім цим вона звиклася багато років тому. Двадцять років після їхнього шлюбу — три-

валий термін, а Вероніка була людиною, схильною пробачати. Вона не докоряла йому ані через кінець їхнього шлюбу, ані через причину, з якої він обірвався, і навіть через величезну суму, яку виплатила йому і яку він відтоді марнував на інших жінок, на комфортабельний спосіб життя й надмірні розкоші. Ця сума не розорила ані Вероніку, ані дівчат. Молодшими вони покладалися на матір і ніколи — на батька.

— Ви вже повідомили мамі? — тихо спитала Тіммі. Вона очікувала цієї новини рано чи пізно, хоча й не саме цього дня. Важко було передбачити, коли це станеться.

— Хотів спочатку зателефонувати тобі. Подумав, що ти волітимеш сама розповісти матері й дівчатам. А мати, певно, захоче зайнятися організацією похорону, — обережно сказав він. У житті батька не було жодних серйозних стосунків із жінками після Вероніки, яка так і залишилася близькою йому. Після розлучення в його житті був нескінченний парад дівчиць, останнім часом молодших, ніж його доньки, і всі вони зникли, щойно він занедужав. Він не зустрічався з жінками, які залишилися б поряд, коли стане геть скрутно й він більше не зможе виписувати їм чеки. Навіть у вісімдесят років він мав бурхливе особисте життя, і жінки досі мліли від нього — точнісінько як Вероніка у двадцять один рік, коли йому

було сорок дев'ять. Перед його зовнішністю, шармом та елегантністю майже неможливо було встояти. Навіть медсестри в будинку догляду захоплювалися тим, який він красень. Тіммі успадкувала його зовнішність, але в іншому не мала з ним нічого спільного. Вона була серйозна, віддана, працююча й надійна.

— Я зателефоную мамі години за дві, — обачно сказала Тіммі. — Маю спершу прийняти кількох клієнтів. Можете повідомити дівчатам? Вони цього очікують, це не стане сюрпризом.

Але навіть вона мусила визнати, що їй сумно. Урешті-решт це сталося, гру було скінчено. Батько, який ніколи по-справжньому не був їм батьком, помер. І вона впіймала себе на тому, що має змішані почуття. Відчувала втрату й була впевнена, що її сестри відчуватимуть те саме. Це буде тяжка новина для їхньої матері. Батько був лише номінальним головою сім'ї, але Вероніка так чи так любила його як чоловіка, як друга протягом тридцяти одного року. В останні роки він став їй майже батьком і за віком цілком годився на цю роль. А вона по-материнському опікувалася ним, зокрема відтоді, як він занедужав. Це були стосунки, які Тіммі ніколи не розуміла до кінця. Їй вони здавалися до болю неадекватними, особливо з боку матері, але нібито влаштовували їх самих.

Чимало прикрих слів було сказано, коли бучний роман батька зі знаменитою моделлю поклав край їхньому шлюбу. І ще більше після того, як Вероніка дізналася, що це не перша його інтрижка. Та чомусь після розлучення вона пробачила йому, і вони залишилися друзями. Між ними встановився зв'язок, який тривав двадцять років і виявився міцнішим за їхній шлюб. Вероніка казала, що підтримує його заради дітей. Але Тіммі завжди відчувала, що батьки роблять це заради себе, з власної потреби одне в одному.

— Скажу дівчатам, щоб не телефонували вашій матері, доки ти з ними не зв'яжешся, — зітхнув Арнольд. Він знав, що сумуватиме за старим другом, і вже тужив за ним протягом останнього року, після інсульту, який відібрав у Пола здоров'я й раптом зістарив, що було геть не схоже на його давнього знайомого.

— Дякую, Арнольде, — тихо сказала Тіммі. — Я буду на зв'язку.

Вона знову подякувала йому й поклала слухавку. Якусь мить сиділа в кріслі, визираючи крізь вікно на похмуру вулицю нижнього Гарлема, де був розташований її офіс. Надворі біля пожежного гідранта бавилися діти. На мить вона повернулася думками в минуле, пригадавши, яким героєм у дитинстві здавався їй батько, аж до розлучення, коли він отримав усе, але зник із їхніх життів.

Їй виповнилося дев'ять, коли розлучилися батьки. Після того були приємні зустрічі на канікулах, короточасні появи батька на дні народження чи на Різдво, коли він вривався в їхнє життя, наче якась гламурна істота, якою він і був. Здавався чарівним птахом у польоті, з яскравим пишним пір'ям. Його завжди було не наздогнати — хіба що милуватися ним у небесах, дивлячись, як він знову зникає. І ніколи не знатимеш, коли повернеться, а повертався він, коли було зручно йому. Він був утіленням нарцисизму. Не те щоб поганою людиною — лише довершеним егоцентриком і нікчемним батьком. І його діти розплачувалися за це аж до дня його смерті, вона — глибокою зневірою в подібних до нього чоловіках, і всі троє — підсвідомим тяжінням до схожих на нього хлопців. Джулієтт, яка колекціонувала паразитів і невдах. І Джой з її страхом бути покинутою й розчарованою, що утримував її від надмірної прив'язаності до будь-якого чоловіка. Вона була ще юна й досі мала шанс налагодити особисте життя. Проте Тіммі була вже впевнена, що вони з Джулієтт ніколи цього шансу не отримають. Жереб було кинуте, і їхні звички й переконання вже зміцніли. Важко було змінитися.

Вона встала й обійшла навколо столу, щоб відчинити двері офісу. У кімнаті очікування сиділи двоє людей, ждучи на прийом. Вона усміхнулася обом, попрощалася.

сила чоловіка зачекати кілька хвилин і покликала до кабінету жінку. Та була молодша за Тіммі, зі сплутаним волоссям і не мала зубів. Вона провела на вулицях три роки й мала за плечима довгу історію проблем із наркотиками. Троє її дітей виховувалися в прийомних сім'ях. Усі свої пожитки вона носила із собою — брудний спальний мішок і два сміттєві пакети, повні одягу. Вона чекала на участь у програмі лікування від наркозалежності. Тіммі мала для неї погані новини. Лікувальний заклад зачиняли, і їй знову доводилося починати шукати з нуля деінде, а це могло забрати ще два роки. Ситуація виглядала вкрай безнадійною.

Тіммі сіла за стіл навпроти неї, щоб повідомити новину. І, повідомляючи її, думала про батька. Про те, яким безглуздим, егоїстичним і безплідним було його життя порівняно із життям її клієнтів. Він ніколи нічого не зробив для інших — лише для себе й мимохідь для жінок, з якими зустрічався. Його життєвий шлях був суцільним самовиправданням — і це одна з причин, чому Тіммі так старанно працювала. Єдине, що вона завжди знала з дитинства, що не хоче бути анітрохи схожою на нього. Так і вийшло. А тепер він помер. Вона зосередилася на клієнці й спробувала принаймні на годину-дві забути про батька, до тієї миті, коли змушена буде зателефонувати матері й сповістити її, що Пол помер. Як найстарший із трьох дочок Вероніки їй

завжди діставалася найтяжча робота. Джулієтт ніколи для цього не годилася. А Дждой давно вийшла з гри й вела дуже самостійне життя в Лос-Анджелесі.

Коли Арнольд зателефонував Джулієтт до її крихітної кав'ярні з пекарнею в Брукліні, у районі Парк-Слоуп, обідня година була в самому розпалі, як і щодня. Її кав'ярня, «Кухня Джулієтт», користувалася успіхом відтоді, як відчинилася три роки тому. На вимогу матері вона вивчала історію мистецтва й отримала диплом магістра в Сорбонні, аби лише записатися на курси в «Кордон Блю» в Парижі «суто для розваги», а закінчивши їх, зрозуміти, що випічка — її справжня пристрасть. Вона готувала сендвічі з незрівнянних круасанів, які випікала щодня, а також продавала печиво, тістечка й торти за рецептами, вивченими у Франції. І її плани стати куратором музею або викладати розвіялися, мов дим, після «Кордон Блю». Вона ніколи не була така щаслива, як тепер на кухні, коли зазірала в духовку, подавала кухоль гарячої кави літньому клієнтові чи наливала чашку гарячого шоколаду для дитини, густо вкриваючи його збитими вершками. Годування людей задовольняло всі її потреби, і справи в маленькій кав'ярні йшли добре. Після багатьох дискусій і кількох серйозних міркувань мати позичила їй гроші на відкриття закладу, хоча й була дуже розчаро-

вана, що Джулієтт облишила кар'єру в галузі мистецтва. Вероніка досі сподівалася, що одного дня Джулієтт переросте своє захоплення випічкою. У свої двадцять вісім вона досі поводитися, як юна дівчина. Вероніка бажала для доньки більш цікавої й інтелектуальної професії, ніж заправляти кав'ярнею. Мати завжди плекала надію, що Джулієтт успадкувала її пристрасть до мистецтва, її і батька Вероніки. Це було в них у крові. Але Джулієтт покинула мистецтво заради своїх круасанів. І врешті-решт мати допомогла їй позикою.

Джулієтт була меншою, м'якішою подобою старшої сестри Тіммі. Їх розділяв лише рік різниці, і, зростаючи, вони були схожі, як близнючки. Але характером відрізнялись, як день і ніч. Тіммі й Джулієтт обидві були зеленоокі, як батько, і Джулієтт завжди мала трохи зайвої ваги, та все одно була гарненькою. Тіммі була вища й стрункіша, Джулієтт — нижча й кругліша, її жіночна фігура трохи роздалася завдяки випічці, яку вона постійно куштувала, експериментуючи з новими рецептами. А ще вона мала пишні сідниці, через що Тіммі завжди дражнила її. Волосся в неї було біляве, як у Тіммі, але в дитинстві спадало гривною кучерів, тепер же було хвилясте. Воно мало натуральний світлий колір, і Джулієтт була справжньою красунею, коли розпускала його, чого не могла

собі дозволити, працюючи. Тож заплітала його в косу, яку відкидала за спину, і ціла хмара м'яких завитків танцювала навколо її обличчя. В усьому Джулієтт була привітна та лагідна й ще малою дівчинкою виявляла материнські задатки. Хотіла дбати про кожного. Тіммі завжди казала, що вона збирає біля себе всіх нікчем світу, особливо чоловічої статі.

Усі романи Джулієтт починалися з того, що чоловікові, з яким вона зв'язувалася, потрібен був дах над головою, гроші або робота. Спочатку вони спали в неї на кушетці, потім опинялися в її спальні й нарешті діставалися до її банківського рахунку, яким деякий час користувалися для власного задоволення з подачі самої Джулієтт. А потім, остаточно розбалувані нею, покидали її заради іншої. На думку Тіммі, це траплялося аж надто часто, щоб бути випадковістю, — це була закономірність і кепська звичка. Джулієтт завжди примудрялася знайти чергового красунчика, схожого на їхнього батька, який безсоромно користався нею. Жодного гарного хлопця серед багатьох поки що не трапилося, а вони зазвичай жили з нею близько пів року, перш ніж рушити далі. Деякий час Джулієтт плакала, потім знаходила втіху в роботі, вигадувала нові рецепти й набирала ще кілька кіло. Потім з'являвся ще який-небудь хлопець у скруті, схожий на підбитого птаха. Вона була вродлива, при-

ваблива дівчина й ніколи подовгу не залишалася сама. На відміну від Тіммі, яка вже два роки за власним вибором залишалася самотньою, сердячись на себе за колишні помилки, Джулієтт готова була пробачати кожного, включно із собою, і, схоже, так нічого й не навчалася. Але якщо вона когось і ображала, то тільки саму себе. Найсильнішою рисою її особистості була доброта, яка виявлялася в ставленні до кожного: своїх відвідувачів, родини й чоловіків.

Вона щойно закінчила обслуговувати одного з постійних клієнтів, коли зателефонував Арнольд. На відміну від Тіммі, незмінно прагматичної й здатної приймати удари холоднокровно, Джулієтт — він знав це — буде засмучена до глибини душі. І йому нестерпно було повідомляти їй таку новину. Звісно, щойно почувши, що її батько помер минулої ночі, вона розридалася. Останній в обідню перерву клієнт щойно пішов, на кілька хвилин вона залишилася сама й дала волю сльозам.

Вона вважала себе найближчою до батька, адже готова була на будь-що, аби здобути його прихильність. На думку Джулієтт, він не міг учинити погано. Навіть до того, як батько захворів, вона щодня телефонувала йому, аби розповісти, чим займається, і спитати, як у нього справи. Він навідався до її кав'ярні-пекарні лише раз, а вона поводитися так, наче він

приходив постійно. Їй ніколи не спадало на думку, що всі телефонні розмови з батьком відбувалися з її ініціативи. Сам він ніколи не дзвонив жодній із дочок і тижнями, місяцями з ними не спілкувався, доки вони самі не телефонували йому. Усі стосунки, які він мав, були односторонніми, і зусилля завжди докладав хтось інший. Ні Тіммі, ні Джой особливо не гаяли на це власних сил, проте це робила Джулієтт. Вона навіть носила батькові додому свою найкращу випічку, аби той міг скуштувати її нові страви. Їй відчайдушно хотілося дістати від нього похвалу.

Пол Паркер не засуджував жодної з них і пишався своїми красунями-дочками. Він просто не хотів грати роль батька з усіма її наслідками. І мірою того, як вони дорослішали, він вважав за краще бути їм другом. Подібної плутанини в стосунках із матір'ю в них ніколи не виникало: вона чітко давала зрозуміти, що вона їм мати, а не подруга, хоча й любила проводити з ними час. Саме Вероніка сповна відповідала за їхнє виховання, але Джулієтт досі наполягала на тому, що близька до батька. Як і очікував Арнольд, вона дуже тяжко сприйняла новину про його смерть, наче так і не збагнула за останній рік, що він помирає. Для решти це не стало сюрпризом. Лише для Джулієтт.

— Я гадала, він видужає, — сказала вона, витираючи очі фартухом. Арнольд зітхнув. Уже багато міся-

ців жодної надії на це не було: стан Пола стабільно погіршувався. І навіть протягом останніх двох тижнів, коли він так рідко бував при тямі, вона розмовляла з ним під час відвідувань, переконана, що він чує її й скоро йому покращає. Цього так і не сталося, і Арнольд вважав за милосердя те, що він помер. Той Пол, якого він знав і з яким товаришував тридцять років, не хотів би жити в тому стані, у якому опинився. Він був таким жвавим і сповненим життєвих сил, що Арнольд як його друг не міг без суму дивитися на нього теперішнього. Те, що сталося, було на краще. До того ж із багатьох їхніх розмов за останній рік Арнольд зрозумів, що Пол готовий до смерті й не шкодує про те, як жив. Але Джулієтт явно не була готова попрощатися з батьком, та й зі своїми ілюзіями щодо нього. За двадцять хвилин, коли він спробував покласти слухавку, вона все ще плакала.

— Тіммі каже, що зателефонує вашій матері години за дві, тож не дзвони їй поки що, — попередив її Арнольд.

— Не буду, — покірно відповіла Джулієтт і, поклавши слухавку, підійшла до дверей закладу й перевернула табличку «Відчинено» на інший бік, зі словом «Зачинено». Потім відійшла, щоб зробити напис, і прикріпила його до дверей клейкою стрічкою: «Зачинено у зв'язку зі смертю в родині». А потім побрела додому,

до двокімнатної квартири за чотири квартали від своєї кав'ярні. Вона ніколи не приділяла особливій уваги тому, щоб прикрасити житло: там вона лише спала, а більшість часу проводила на роботі. Щоранку приходила до пекарні о четвертій, аби спекти все, що подавала на сніданок першим клієнтам, які завітають о шостій. І зазвичай залишалася до сьомої вечора, а потім ішла додому й засинала перед телевізором на кілька годин, виснажена довгим робочим днем. Як і в Тіммі, її життя було повністю зосереджене на роботі.

Того дня, коли Джулієтт повернулася додому, Арнольд уже телефонував Джой, молодшій сестрі. Як він і очікував, з нею було найважче зв'язатися. Вона жила зовсім іншим життям. Джой мешкала в Лос-Анджелесі, де намагалася побудувати акторську кар'єру. У неї був справжній музичний талент, і мати хотіла, аби донька розвинула його, вступивши до Джульєрдської музичної школи. Натомість Джой за першої нагоди покинула коледж і подалася до Лос-Анджелеса. Вона брала уроки вокалу, за які платила сама, працюючи офіціанткою, і після пів року співів з ансамблями, які ні до чого не привели, переключилася на уроки акторської майстерності. І відтоді ледве зводила кінці з кінцями. Усе, на що спромоглася, — кілька дрібних зйомок у рекламі й крихітних ролей на телебаченні. Вона сподівалася отримати роль

у серіалі й мала талант до комедії. У свої двадцять шість, провівши п'ять років у Лос-Анджелесі, вона досі працювала офіціанткою. Її зірковий час ще не настав, але вона досі вірила в його можливість. І батько теж вірив і завжди заохочував її.

Вона була винятково вродливою дівчиною з довгим темним волоссям, великими фіалковими очима, неймовірною фігурою й дивовижним співочим голосом, яким рідко користувалася. Джой хапалася за будь-яку акторську роботу, яку тільки могла отримати. Ходила на кожне прослуховування й готова була витерпіти всі труднощі, що трапляються на шляху акторів-початківців. Вона досі наполягала на тому, що одного дня на неї чекає успіх. Казала сестрам, що якщо до тридцяти років не досягне нічого значного в Лос-Анджелесі, спробує сили в Нью-Йорку, на Бродвеї. Наразі ж воліла шукати свою роль у зірковому серіалі в Лос-Анджелесі. Джой рішуче була налаштована досягнути успіху в Голлівуді. Вона з'являлася в кількох «мильних операх», що демонструвалися в денний час, але жодного разу — як виконавиця постійної ролі. Вероніка стежила за появою доньки на екрані, але жалілася на те, які дрібні ролі їй дістаються.

Джой мала хлопця, також актора. Він входив до гастрольної трупи, що займалася другорядними

постановками, і рідко з'являвся вдома в Лос-Анджелесі. Вони нечасто бачили одне одного, що було типово для чоловіків у житті Джой. Здавалося, вона завжди обирала когось емоційно недоступного або ж фізично далекого. А за останні п'ять років віддалилася від родини, намагаючись побудувати кар'єру в Лос-Анджелесі. Їхні життя дуже різнилися від її, усе менше й менше поєднувало її із сестрами, вона навіть не була на них схожа. Іноді Джой почувалася так, наче її підмінили за народження й вона їм навіть не родичка. І хоча тато завжди здіймав навколо неї галас, здебільшого через те, яка вона була красуня ще з дитинства, з ним вона мала навіть менше спільного. Її зовнішність підживлювала його нарцисизм, але дівчина завжди відчувала, що насправді він її зовсім не знає й ніколи не намагався пізнати.

У стосунках між нею й матір'ю роками не вщухали проблеми. Вероніку досі засмучувало те, що донька покинула коледж, і непокоїло життя, яке вона веде, працюючи більше офіціанткою, ніж акторкою. Не такого життя хотіла для неї мати. Джой здатна була досягнути значно більшого, а тепер наче опинилася в глухому куті, і мати сподівалася, що зрештою вона це переросте й повернеться до Нью-Йорка. У цьому питанні Джой ніколи не досягала згоди з батьками, завжди тільки сперечалася. Бать-

ків присуд незмінно обмежувався фразою «Ну ж бо, нехай розважиться» — він анітрохи нею не переймався. Мати хвилювалася за доньку, а сестри ніколи не сприймали Джой серйозно. Кар'єра голлівудської акторки — це було щось безмежно далеке від них, і вони розцінювали це як хобі, а не як професію.

Але які б аргументи вони не наводили, Джой чинила так, як хотіла, без їхньої допомоги, ледве заробляючи на життя дрібними ролями й працею офіціантки. Вона прагнула роздобути гідного менеджера й кращого агента, але поки що таких не знаходила. На все був потрібен час. Вона любила те, чим займалася, і витрачені на це роки не здавалися їй аж надто довгими. Час пролетів дуже швидко. Вона мала квартиру в Західному Голлівуді, яку любила і яка була їй по кишені. Дівчина саме чекала своєї черги на кастинг до реклами, коли зателефонував Арнольд. Вона знала, як тяжко хворів батько й що одного дня йому настане кінець. Просто не очікувала, що це станеться саме сьогодні. Вона вийшла в коридор поговорити з адвокатом, доки не підійшла її черга.

— О, — мовила вона, вислухавши Арнольда, і на лінії запала тиша. Джой не знала, що ще додати. Як і решта, вона мала за плечима довгу історію розчарувань у своєму батькові, хоча й не мала з ним суперечок. Завжди дивно почувалася, коли він називав її

своєю улюбленицею — відкрито, у присутності сестер. Адже жодного разу не поговорила з ним посправжньому. Батько ні з ким не вів серйозних розмов. Тож визнання її улюбленицею ніколи не здавалося їй щирим, це були просто слова. І все ж їй сумно було чути від Арнольда цю новину. Зрештою, то був її батько, єдиний батько, якого вона мала, хай як погано він відповідав цьому званню.

— Усе гаразд? — спитав Арнольд, не почувши від дівчини ні слова.

— Так. Мабуть, просто дивно. Не думала, що це станеться так скоро.

Вона не бачила батька протягом двох місяців і не усвідомлювала, на відміну від решти, як швидко погіршується його стан.

— Відомо, коли буде похорон?

— Тіммі цим займається. Години за дві телефонуватиме вашій матері. Упевнений, вони з тобою зв'яжуться, — просто сказав Арнольд. — Мені шкода, Джой. Ми всі знаємо, як шалено він тебе любив. Ти завжди була його крихіткою, аж до кінця.

Вона кивнула зі сльозами на очах.

— Знаю, — мовила придушеним голосом. Раптом усвідомлення батькової смерті накрило її з головою. Хай там як, він завжди схвалював її акторство й мрії про зіркову кар'єру, а це було більше, ніж вона до-

Про автора

Даніелу Стіл вважають однією з найпопулярніших письменниць у світі. Було продано понад 650 мільйонів примірників її книжок. Серед її світових бестселерів — «Під прикриттям», «Кантрі», «Блудний син», «Пегас», «Ідеальне життя», «Гра в більшості», «Переможці», «З першого погляду», «До кінця часу» та інші визнані романи. Вона є також авторкою книжок «Його яскраве світло» — історії життя та смерті її сина Ніка Трейна, «Дар надії» — мемуарів про її роботу з бездомними, «Чиста радість» — про собак, улюбленців її родини, і дитячих книжок «Гарненька Мінні в Парижі» та «Гарненька Мінні в Голлівуді».

Зміст

Розділ 1	9
Розділ 2	48
Розділ 3	71
Розділ 4	89
Розділ 5	108
Розділ 6	130
Розділ 7	145
Розділ 8	164
Розділ 9	186
Розділ 10	208
Розділ 11	223
Розділ 12	241
Розділ 13	269
Розділ 14	295
Розділ 15	302
Розділ 16	334
Розділ 17	348
Розділ 18	371
Розділ 19	395
Розділ 20	432
Розділ 21	451
Про автора	462

Літературно-художнє видання

СТІЛ Даніела
Дарунки

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 12.01.2021. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 18,705.
Наклад 2500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля». Св. № ДК65 від 26.05.2000.
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24. E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

Стіл Д.

С80 Дарунки : роман / Даніела Стіл ; перекл. з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 464 с.

ISBN 978-617-12-8634-4

ISBN 978-0-345-53103-2 (англ.)

Колись Пол Паркер проміняв свою дружину Вероніку на багату молоду французьку. Він так вирішив. І цей крок, здається, змінив не тільки його власне життя... Після тривалої важкої хвороби він зібрав всю свою родину, щоб оголосити останню волю й сказати важливі слова своїм дітям. Кожному з них — трьом донькам і єдиному синові — він приготував особливі дарунки, які в майбутньому мають допомогти їм досягти власного щастя. Пол хоче виправдати себе, свої помилки, тому він щедрий на багаті подарунки, які діти отримають у спадок. Але найбільший сюрприз він приготував для своєї колишньої дружини Вероніки...

УДК 821.111(73)